Tilde intervju med Anna Lagerqvist:
A: När det väl hände, alltså när jag väl skadade mig… Då kände jag, vad är det jag gör, vad är det jag håller på med? För den delen… jag vet ju att den finns, jag vet ju att den risken finns, jag känner tom människor som har råkat väldigt illa ut, men det är som att man inte kan förstå det förrän man gör det själv. Eller jag kan uppenbarligen inte det. Det hade jag ju såklart väldigt mycket såhär… Är det värt det? Att flyga, om jag också samtidigt kan bli förlamad på grund av det, för att jag ska få flyga? Den övervägningen liksom. Och jag tror att hade jag inte känt att jag förstått vad det var som hände när det gick fel, då hade det nog inte varit lika enkelt att gå tillbaka på språngbrädan, då vet jag inte om jag hade gjort det. Men jag känner att jag är i kontroll över det jag gör, och det betyder att jag även tog kontroll och tog ansvar för det som hände.
T: Vad var det som hände?
A: Jag vet rent tekniskt varför det hände. Och jag vet rent tekniskt varför DET hände, alltså jag gick tillbaka de stegen, jag har analyserat hela skedet. Och när jag känner att det finns där, då vet jag att, Ok, det är ingenting som skulle råka hända igen. För det är jag som bestämmer, det är jag som är i kontroll. Kontroll är ju någonting som jag tror alla vill uppnå. För det är en extrem tillfredsställelse att ha den kontrollen över sin kropp. Det blir för mig ett beroende och något som finns med mig hela tiden i min kropp. Det är aldrig så här att den bara är och det är inget mer, utan det är så mycket som pågår i kroppen som jag är extremt medveten om hela tiden. Och det tror jag kommer ifrån att jag har lärt mig att känna av alla olika delar, jag är väldigt intresserad av vad som händer i kroppen. Att jag kontrollerar det som händer. Sen så får det även egna effekter som jag kanske inte kan kontrollera, men då är det ju också en process som man sen lär sig att hitta hur förhåller jag mig till det. I akrobatiken är ju det väldigt… Jag vet inte om man skulle kunna räkna det som matte kanske? Man måste komma från en viss… Du måste lära dig någonting för att kunna bygga på det, annars förstår du inte. Så kan du inte lära dig nästa steg. Man har en grund som man hela tiden bygger på och om det finns en del där emellan som inte finns så måste du hålla på tills du har den delen. Annars kan du inte gå vidare.
T: Så för att lära sig flyga måste man ta väldigt många steg?
A: Ja, jag tror att det är en liten del av varför det är så intressant. För det finns också en liten del i det där du inte kan ha helt, fullt kontroll. Och det är en utmaning varje gång. Det finns en spänning i det som gör det intressant. Även om jag vet precis vad jag ska göra så är det inte såhär… exakt. För då blir ju det tråkigt efter ett tag. I alla fall för mig. Och det kanske är därför jag är oinspirerad just nu, för det känns som att jag vet vad jag gör hela tiden. Medan just det att få flyga… varje gång jag är i luften så finns inte det längre. Det är ingenting annat som finns.
T: Det hoppet du gör har du gjort för många gånger?
A: Ja, jag har gjort det så jävla många gånger, men vad jag menar är att det kan jag göra väldigt många gånger för att jag bara är i luften liksom. Det är som att jag tröttnar inte på det.
T: Och den här språngbrädeolyckan? Jag måste säga att jag blev uppriktigt förvånad, för jag förstår om en akrobat som bara är akrobat, att den ska upp på brädan igen. Men du som ändå har så många andra talanger… Och också pålen förvånade mig, att du så snabbt tog det steget. Då kände jag att det där är någonting jag inte vet om den där Anna. Hon är mer akrobat än hon ger sken av.
A: Jag tror att jag lärde mig någonting om mig själv där också. Att jag kände att det var viktigt för mig att ta tillbaka det som jag kände att jag förlorade, att jag tappade. Det är

ett kontrollbehov som gjorde att jag liksom… Nej, det är ingen fara det här. Jag vet varför och blablabla och jag vill inte att det här ska… jag vill inte vara rädd för det.
T: För att flyga?
A: Nej. Kanske någon typ av stolthet också, för mig själv. På något sätt var det som ett nederlag att jag skadade mig. Det var som att det inte … jag är inte personifierad med det, jag är så mycket andra saker och den saken är bara en del av mig, den ska inte få identifiera vem jag är och vad jag gör. Den händelsen. /…/ Risk för mig är att kasta sig ut i någonting som man inte vet vad det är för någonting. Det är en risk. För risk… Det har ju en positiv ton, för det som vi har pratat om innan, att det ligger en spänning i risken och det gör att det blir intressant för mig att göra saker. Sen kan risk också vara någonting negativt där den bara handlar om risk, vad kan jag förlora om jag gör det här. Antingen vinner man någonting eller så förlorar man någonting när man tar en risk. Och ibland så är rädslan att förlora någonting starkare, så då tar risken… då blir den negativ. Jag vill gärna tro att det är så, att man alltid vinner någonting på att ta en risk, men det är rätt svårt att släppa de rädslorna att förlora någonting. Även om jag skulle förlora någonting så kanske jag har vunnit någonting på det också. Det är bara väldigt svårt att se i stunden. Jag kan ju säga att jag har lättare att kasta mig in i fysiska risker än i mentala risker. Kanske för att det har jag lärt mig att göra genom cirkusen. Det är liksom en del av mitt jobb att ta de fysiska riskerna.
T: Och bygga steg för steg för att kunna ta…?
A: Ja. Det mentala har jag direkt ingen utbildning på. Mer än den utbildning som mitt liv är. Det jag skapar och så lär jag mig efterhand. De sakerna är ju så mycket mindre för mig än för en annan människa som kanske är så här… Hur vågar du? Hur kan du bara kasta dig ut i att göra det? Hur kan du rent fysiskt? Då är det för mig inte så stort på något sätt. Det är någonting som liksom bara händer, medan folk som liksom kanske utmanar sig själv mentalt hela tiden har jag en … Oj, vad du bara hoppar i de besluten, som rör andra saker. Det är svårare för mig.
T: Men kan du aldrig hämta inspiration från hur du gör det?
A: Jo, det gör jag,. Jag vet ju att det hänger ihop, det gör det ju. Och det är mycket som jag får utlopp i, som jag blir inspirerad av i de fysiska riskerna. Så det är klart att det inspirerar mig som person i andra relationer. Men det finns ändå saker som man kanske skulle kunna… om man vill jämföra… Att jag tar mycket större risker där än jag gör i det privata.
T: Sånt som många cirkusartister, som kan vara bra på att kasta sig ut fysiskt kan vara livrädda för, är att inte veta exakt vilka steg de ska ta på scenen, eller…
A: Men jag är livrädd för det också!
T: Där har du ju ändå övat upp någon teknik då, för du kastar dig ju rätt fritt ut?
A: Ja…
T: Är du riktigt ärlig när du säger att du är livrädd för att improvisera?
A: Jag tror också att där handlar det om var min gräns ligger någonstans. Utifrån sett kan det se ut som att jag bara kastar mig ut i någonting. Men jag själv känner inte att jag gör det. Sen finns det punkter där jag känner att nu är jag… här skulle det krävas väldigt mycket av mig om jag skulle improvisera runt. Så jag kanske inte kommer till de nivåerna riktigt. Förstår du vad jag menar? Där jag känner att jag skulle vilja utvecklas mer. Jag har nog absolut utvecklat en teknik som handlar om att jag måste bara köra. För om jag, fast jag tycker att det känns jävligt jobbigt och jag har ingen aning om vad det här är för någonting och vad som ska hända, så är det som att det slår på någon autopilot som bara tar över. Jag tycker nog bara att det är häftigt att det är så. När jag sa det så

tänkte jag att det kanske är så. Ibland så tycker inte jag att jag är någon speciellt improvisationsmänniska.
T: Det är klart att det finns grader. Du kan ju absolut jämföra med Dag eller Morgan, då kanske du inte är on the high level, men om du jämför med väldigt många cirkusartistser så är du on the high level. Så kastar du dig ju frodigare ut än ta till exempel Andreas.
A: Nej, nej, nej, jag får en kick av det. Absolut. Ojojoj……. Det är ändå så olika saker. Det är väldigt, väldigt olika saker. Den tillfredsställelse det är att ha någonting där jag vet exakt vad jag ska göra och tillfredsställelsen i när det fungerar och det händer och när det lyckas och när det levererar… Den tillfredsställelsen i att bara kunna sitt element väldigt bra, och att inte veta man man ska hålla på med men att saker bara föds under tiden… Det är också väldigt inspirerande.
T: Men fruktansvärt läskigt också?
A: Ja precis. Och den dagen när jag slutar tycka att det är läskigt, då kanske jag kan gå över till den andra nivån av den typen av jobb. Istället för att det kommer någon autopilot som slår på. För jag kan det ändå. Jag har det som ett hantverk. Men jag vet inte riktigt hur… Alltså tillfredsställelsen…. Jag är inte så pass trygg i det att det bara är fantastiskt roligt. För samtidigt är jag ganska så livrädd för det. Jag vet inte hur man kan komma till någon punkt där man känner att man bara … att det bara är väldigt givande hela tiden utan att ha det här momentet av att det här kan misslyckas när som helst. /…/ Det hade varit väldigt skönt att vara helt ohämmad. Då tror jag att väldigt mycket skulle kunna komma ur det. Att inte tänka på att det kan gå åt helvete. Jag vet ju det. Det är oftast bara någonting negativt som kommer ur det, att tänka på det sättet. Man hämmas extremt mycket.
T: Så du tar risker att misslyckas för att inte känna dig totalt misslyckad?
A: Ja. Och för många gånger så vet jag att det inte är det inte är den vägen… Om jag väljer den andra vägen, som att ta en risk så är det mycket mycket roligare än att välja den andra vägen. Och ofta är det kanske bara en kort, en snabb röst… Lilla haren som sitter därinne och säger NEJ. Den är bara där ett tag, för sen så… Det är aldrig samma, det är alltid olika som är såhär: Nu är det lugnt, nu är jag in the flow. Även om den bara är en autopilot så är den också in the flow. Jag kan inte helt säga vad det är för teknik direkt. /…/ Det är ju också spännande, det är ju det. Lidandet i sig är ju också någonting väldigt spännande.
T: Och varför ska det vara så förbaskat spännande då? Vad tycker du att andra ska ha det och varför måste du ha det? Vad är det du vill åt? Varför hålla på? Du skulle kunna sitta och dricka caffe latte!
A: Jag vet inte. Det är väl utmaningen. Mötet med människor som inte är alls lika.. på den nivån när man bara sitter och dricker caffe latte. Livet är rätt spännande om man gör det spännande.